

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.150 van 19 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 17 april 2008 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de

plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker roept een schending in van artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie, samen met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout, een schending van de rechten van de verdediging en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat hij nooit een oproepingbrief noch bericht van aangetekende zending heeft ontvangen, en derhalve niet rechtsgeldig is opgeroepen.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001; R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006; R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007; R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007; R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aangetekende zending van 27 maart 2007, voor het gehoor op 17 april 2008, werd gestuurd naar de door verzoeker gekozen woonplaats, met name “Groendreef 154, 9000 Gent” (stuk 8, zie woonplaatskeuzeformulier van 12 februari 2008). Blijkens de vermelding op de omslag van de teruggekeerde brief werd op 28 maart 2008 op verzoekers gekozen woonplaats een bericht van aangetekende zending achtergelaten, maar deze zending werd door verzoeker niet afgehaald. Verzoeker kwam op 17 april 2008 niet naar het interview en gaf evenmin binnen de vereiste termijn, 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum van gehoor, een geldige reden voor zijn afwezigheid. Aangezien verzoeker zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping, heeft de Commissaris-generaal op grond van artikel 57/10 van de voormelde wet van 15 december 1980 terecht besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat tevens een kopie van de oproepingsbrief naar verzoekers raadsman werd gefaxt.

In de mate dat verzoeker overmacht inroept en stelt de oproeping voor het gehoor nooit te hebben ontvangen, repliceert verweerder terecht dat dit een bewering is die *in concreto* niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij niet rechtsgeldig is opgeroepen en maakt evenmin aannemelijk dat de bewuste oproeping hem niet heeft bereikt.

De bestreden beslissing werd bijgevolg terecht genomen en de motiveringsplicht werd niet geschonden.

3.3. De uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift luidt als volgt:

“Verzoeker, meerderjarig, is afkomstig uit Kirkouk (Irak).

Verzoeker vluchtte uit zijn land van herkomst om in ons land bescherming te zoeken.”

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat onderhavige asielaanvraag verzoekers tweede asielaanvraag betreft. Verzoekers eerste asielaanvraag werd bij arrest 737 van 12 juli 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit Kirkuk. Bij beschikking 1245 van 3 september 2007 van de Raad van State werd verzoekers administratief cassatieberoep niet toelaatbaar geacht.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Noch in het verzoekschrift, noch bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag op 12 februari 2008, geeft verzoeker aan waarom hij vervolgd zou worden omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève of geen bescherming van de overheden zou kunnen bekomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker voert geen argumentatie aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Uit het administratief dossier kan afgeleid worden dat verzoeker in onderhavige procedure alsnog tracht aan te tonen dat hij afkomstig is van Kirkuk, Irak, en dit aan de hand van een paspoort en twee attesten, die hij verkreeg van de Iraakse ambassade te Brussel in december 2007 (map tweede asielaanvraag, stuk 11). Dienaangaande dient echter verwezen te worden naar de vaststellingen die werden gedaan bij verzoekers eerste asielaanvraag en waarbij voormeld arrest nr. 737 van 12 juli 2007 besloot dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Kirkuk. De door verzoeker bijgebrachte documenten van de Iraakse ambassade vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen tijdens verzoekers eerste asielaanvraag waarbij zijn afkomst uit Kirkuk niet wordt aangenomen. Dit klemmt des te meer daar het attest omtrent zijn geboorteakte werd opgesteld op basis van zijn identiteitskaart, die hij slechts in kopie voorlegt en waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden verleend. Tevens legde hij slechts een kopie van zijn nationaliteitsbewijs voor, waaraan om voormelde reden evenmin authenticiteit kan worden toegekend.

Het arrest nr. 737 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt tevens vast dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in Noord-Irak. Deze vaststelling wordt in onderhavige procedure op generlei wijze weerlegd zodat zij als vaststaand dient te worden beschouwd.

Derhalve dient aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.